

Щоночі приблизно опівночі вони зустрічалися на цвинтарі. Не те щоб навмисно, але й не випадково. Згідно з університетськими правилами курити можна не менш як за тридцять метрів від будь-якої будівлі кампусу, але в західній його стороні, де периметр між медфаком і рештою світу контролювався не так суворо, був єдиний закуток, де кожен, спраглий тютюну, міг спокійно посмакувати цигаркою. І ним став занедбаний цвинтар біля церкви Святого Антонія Анахорета².

Більшість імен на тамтешніх надгробках постирав час або малолітні вандали, та й сама церква давно стояла забита дошками. В'юнкі лози, мох і пліснява так густо обвили її стіни, що табличка «Небезпечно! Не заходити!» на дверях була точно зайвою. Оскільки церква вважалася пам'яткою архітектури, їй вдалося уникнути зустрічі

² Анахорет — релігійний фанатик, який живе у відлюдному місці; самітник.

з екскаваторами й підвісними кулями-молотами, якими тоді довбали все, що стояло південніше по Азалія-стрит. Містечку треба було більше відділень для пацієнтів, автостоянок, сувенірних крамничок і їдалень. Поки медфак розбудовувався, церква Святого Антонія Анахорета цеглина за цеглиною, балка за балкою потроху руйнувалася. Ніхто при своєму розумі не став би посеред ночі швендяти в її довгастій тіні, але нині ніхто при тямі й не кури́в би.

Саме це подумки казала собі Еді Ву, простуючи через кампус від офісу «Беллтауер таймс». Вона завжди залишала його останньою: суворий обов'язок головної редакторки вимагав прив'язати себе до щогли й іти на дно з кораблем. Але віднедавна робота в Еді не закінчувалася, тож відпочивала вона п'ятихвилинками. Брала тільки невеличкі перерви. Вирушала на короткі прогулянки через кампус. Запевняла себе, що одна сигарета за ніч — це ще не погана звичка, а лише спосіб утриматися подалі від краю прірви, бо ж Еді вже саме там. А коли, власне, було інакше? Її газета, хоч і студентська, шість разів здобувала премію Пісмейкера³ й друкувалася десятитисячним накладом. Попередник Еді після випуску пішов працювати в «Зе Нейшн»⁴, але й досі кидав довгу тінь на її робочий стіл. Часом уночі їй навіть хотілося, щоб сталася якась

³ Премія Пісмейкера (англ. *National Pacemaker Awards*) — це нагороди за видатні досягнення в американській студентській журналістиці, які вручаються щорічно з 1927 року. Ці нагороди вважаються найвищими національними відзнаками у своїй галузі й неофіційно відомі як «Пулітцерівська премія студентської журналістики».

⁴ «Зе Нейшн» (англ. *The Nation*) — прогресивний американський щомісячний журнал, що висвітлює політичні й культурні новини.

катастрофа, щоб випустити під неї гарну статтю. Однак від таких думок під ранок Еді ставало тільки гірше, бо матеріалу так і не було, а от чергова тріщинка на совісті з'являлася.

Грудка під пахвою, утім, стала більшою проблемою. З моменту її виявлення два тижні тому всі справи враз стали страшенно нагальними й невідкладними. Еді щільніше закуталася в пальто й побігла до косої тіні церкви, що вивищувалася чорним стрімчаком поміж будівель кампусу, непоштиво затуляючи мертвотний серпик місяця. Надсадно хекаючи, вона піднялася на пагорб і прослизнула крізь хвіртку, яка ніяк не хотіла замикатися та вже явно була там зайвою, як і та табличка «Небезпечно! Не заходити!». Нікому *не хотілося* після півночі тулитися на зарослому церковному подвір'ї, та, оскільки іншого місця для куріння не було, усе ж доводилося це робити. Біда любить компанію та зводить разом дуже дивних людей.

Біля церкви на той час уже стояли двоє. Еді впізнала їх за тінями: згорбленого Тука з руками в кишенях, який завжди приходив раніше за всіх, а обіч нього — Ханну, яка з першим подувом осіннього вітру накидала на голову капюшон і не знімала його аж до травня. Дивно, але вони чогось мовчали, утупившись у землю, мов цвинтарні янголи. Останні, щоправда, мали порожні очі з незмигним поглядом і зеленаву щетину з лишайників. Коли Тук із Ханною почули кроки Еді біля обеліска Дрюволта, обоє подивилися на неї, тоді як сама Еді зиркнула вниз: ті двоє розглядали якусь діру в землі.

— І що це за фігня? — і собі витріщи́лася Еді.

Ханна смачно затягнулася.

— А ти як думаєш?

Капюшон ховав у тіні й закривав аж по носа її довгасте обличчя. З-поміж інших анахоретів ця дівчина подобалася

Еді найменше, тому вона повернулася до Тука, який саме підкурював другу цигарку.

— На мене можеш не дивитися, я ніфіга не знаю.

— Тут же вчора нічого не було, — зчудувалася Еді.

Ханна пирхнула, випускаючи дим із напіврозтуленого рота, і копнула носакон невелику грудку землі на краяхах.

Еді почала вглядатися в темну порожнечу, у якій ховалося кошлате й покручене коріння, обвите білим павутинням грибниці.

— А хто останній ішов із кампусу?

— Усі питання до нашого преподобного Брата Тука⁵, — Ханна молитовно склала руки й театральнo вклонилася йому, коли той саме затягувався.

— Я, — відповів він.

Монахом Тук, звісно, ніколи не був, хоча цілком міг би, бо до церкви завжди приходив першим, а йшов останнім. Еді часом міркувала, чого саме він так уникає. Їй важко було стримувати свою допитливість, яка змушувала цікавитись усім й одразу. Грудка під пахвою докірливо запульсувала. От саме тоді, тієї миті, коли її журналістська натура взяла над нею гору. Імовірно, Еді так лише здавалося, але це — як і численні статистичні дані, які свідчили про те, що та грудка доброякісна — не дуже її заспокоювало.

— Нічого дивного не помічав? — допитувалася Еді.

— Слухай, ти ніби вперше сюди прийшла, — знову озвалася Ханна. — Тут усе дивне.

Церква й справді ніби якимось химерним чином загубилася в часі й просторі. Вона простояла тут цілих двісті

⁵ Брат Тук — персонаж легенди про Робіна Гуда, його помічник, який буцімто колись утік із монастиря та приєднався до розбійників.

років, поки довкола росло містечко з коледжем. Один її бік підсвічувався мутними вогнями критої автостоянки, так ніби темрява там окислилася. З південної сторони чорноту ночі розбавляли яскраво-червоні літери вивіски реанімаційного відділення. Західна стіна виходила на провулок за Центром біхевіоральної психіатрії Калхуна, а північна — до вузенької дороги, яка виводила на Азалія-стрит із її нечисленними нічними закладами й скромними відвідувачами. Світло вуличних ліхтарів, стримуване живою стіною плюща, заледве потрапляло сюди. Зелений килим заповнив собою проміжки між прутами огорожі, за якою янголи граційно плакали над надгробками, а гаргуйлі⁶, посміхаючись, спостерігали за всім зі своїх постаментів обабіч церковних дверей. Скрізь густо росли бур'яни, бо до них нікому не було діла. Поряд тулився ще старіший за церкву дуб, який кожного жовтня скидав жолуді й помаранчеве листя, після чого гілля ставало геть голе, а серед коріння поселялися люмінесцентні гриби. На ту пору декотрі вже проросли й моторошно світилися в темряві.

— Я мала на увазі, щось дивне й зроблене руками людини, — уточнила Еді. Тварини таку яму точно не вирили б — надто правильний контур і кути. — Що скажеш, Туку?

— Нічого дивнішого, аніж зазвичай, — він похитав головою. — Не було тут ніякої... діри.

Нікому не хотілося називати ту яму-діру цілком очевидним і відомим усім словом. Еді дістала з кишені цигарки й спробувала підкурити, але холодний протяг, який щипав її за носа, щоразу задував полум'я.

⁶ Гаргуйль — у готичній архітектурі — рильце ринви у вигляді фантастичної фігури.

— Ось, — Тук відхилив полу пальта, щоб закрити за-
пальничку від докучливого вітерця.

— Дякую. — Еді затяглася, і, видихнувши, задивилася,
як в'ється дим. — То що робитимемо?

— Ми? — Тук поглянув на Ханну. — А хто сказав, що нам
треба щось робити?

— Про що це ви тут завелися?

Усі троє обернулися до обеліска Дрюволта, утім, не
встигли настрашитися, оскільки впізнали знайомий го-
лос.

— Тамар, — сказала Еді й відчула, як їй відразу стало
трохи легше дихати.

Тамар була найстаршою в їхньому гурті анахоретів,
і навіть сама її витверезна присутність вдало урівноважу-
вала нервову тривожність Тука й чудну байдужість Ханни.

— Привіт, — повільно виходячи з-за дуба, хекнула вона,
розпашіла після прогулянки через кампус з бібліотеки
медичних наук. — Як ви... А що це за... яма?

— Оце ж ми над цим ребусом і міркуємо, — криво всміх-
нулася Ханна.

Тамар глянула в її бік, але та просто затягувалася і ви-
дихала дим із поблажливостю Шерлока Голмса.

— Може, ховатимуть когось на вихідних, — зітхнула Та-
мар, згодившись приміряти роль Ватсона. — Могили ж
часом заздалегідь копати починають, якщо земля тверда,
хіба ні?

— Тут уже більше ста років нікого не ховали, — похитав
головою Тук.

— Та й екскаватор для такого потрібен, — припустила
Еді. — Навряд чи зараз хтось дідівським методом лопатою
махає.

— Якщо треба зробити все по-тихому, то чому ні, — зі
зловісним пафосом зауважила Ханна.

— Або, — знову спробувала тверезо мислити Тамар, — ко-
гось екстумували.

— *Нащо?* — запитав Тук.

— Історичний інтерес, — стенула плечима Тамар. — Цер-
ква-то стара.

— Або для розтину, — видала ще одну версію Хан-
на. — На медфаку трупи теж досліджують, правда ж?

— Ага, — кивнула Еді. Тутешній коледж був одним із не-
багатьох в окрузі, де слухачам підготовчих курсів дозво-
ляли працювати з людськими тілами. Про цю дещо су-
перечливу практику вона дізналася в першій рік пошуку
викривальних матеріалів для «Таймс». Декому з батьків
цих студентів це видавалося жахливим. — Але мені зда-
ється, трупи їм потрібні трохи... *свіжіші*.

Ханна кинула в яму перший недопалок. Усі несамохить
нахилилися, щоби подивитися, куди він упаде.

— Цю могилу могли викопати для когось, хто ще живий.

— **ТЕМНИЙ ЛОРД ВИМАГАЄ КРИВАВУ ЖЕРТВУ!**

На почуте не зреагувала тільки Ханна. Тук почав сипа-
ти лайкою, Тамар охнула й схопилася за серце, Еді ледь не
перекусила язика й впустила цигарку на землю. Розлю-
тившись, вона повернулася до шепітливого дуба. З його
тіні вийшов Тео Павлопулос, але регіт молодика, як
і його ім'я, біг поперед нього — басовитий, шельмівський
сміх, яким Тео присмачував кожну чарку в барі «Рокер
бокс». *Дівчата вже від самого його імені слиною сходи-
ли*. Хвилясте каштанове волосся, очі кольору чорної кави,
а мускули — як у «Давида» Мікеланджело. Одним словом,
повен келих класичної дівочої згуби.

— Бачу, наш монах просто з ряси вискочив, — сказав він,
блиснувши білозубою посмішкою Тукові. — А хто в нас
іще не вмер?

— Тобі ось поки щастить, — похмуро кинула Тамар.